

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2015 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia:

Ireneusza Zielińskiego

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

Z.B. (1)

ur. (...) we W.

syna S. i E. z domu S.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w okresie od sierpnia 2012 roku do 28 stycznia 2014 roku we W. w mieszkaniu przy pl. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad byłą żoną A. B. (1) poprzez bicie, duszenie, przewracanie na podłogę, groźenie spowodowaniem obrażeń ciała, pozbawieniem życia, wyrzuceniem z mieszkania, ublizaniem wulgarnymi słowami, a także uniemożliwienie korzystania z urządzeń domowych w postaci pieca, bojlera, lodówki itp.

tj. przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **Z. B. (1)** za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2012 roku do 28 stycznia 2014 roku we W. w mieszkaniu przy pl. (...) podczas awantur domowych groził byłej żonie A. B. (1) spowodowaniem obrażeń ciała, pozbawieniem życia, a także naruszał jej nietykalność cielesną poprzez szarpanie i uderzanie, jak również znieważał wyzywając obelżywymi słowami tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. za to, na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty;

V. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. kwotę 959,40 złotych z VAT tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Z. B. (1) i A. B. (1) zawarli związek małżeński w 1985r., a rozwiedli się w 15 grudnia 2005r. Z. B. (1) i jego była żona A. B. (1) zamienili większe mieszkanie przy ul. (...) we W. i obecnie zamieszkują razem przy ul. pl. (...) w jednopokojowym mieszkaniu o powierzchni 29 m². A. B. (1) zajmuje w mieszkaniu jedyny pokój, a Z. B. (1) – nyżę.

Umowa najmu lokalu mieszkalnego znajdującego się w zasobie Gminy zawarta została 14 kwietnia 2005r. przez A. B. i Z. B..

Z. B. (1) opłaca połowę czynszu za lokal. A. B. (1) nie dokonuje stosownych opłat czynszowych, w związku z czym lokal jest zadłużony względem Gminy W..

Pomiędzy byłymi małżonkami istnieje konflikt na tle majątkowym.

A. B. (1) uważała, że po śmierci matki Z. B. (1) wyprowadzi się on z domu i zamieszka w mieszkaniu przy ul. (...), które jednak zostało zajęte przez jego brata.

Z. B. (1) spożywa alkohol.

W styczniu 2014r. toczyła się sprawa o podział majątku małżonków B..

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 66, 147, zeznania świadka A. B. – k. 4, 67 – 68, umowa najmu – k. 126, wywiad kuratora – k. 37, dowody wpłat – k. 112 – 125).

Po wprowadzeniu się do mieszkania przy pl. (...)- w miarę psucia się sprzętów domowych - Z. B. (1) zakupił lodówkę, a korzystając z pomocy finansowej siostry A. B. (1)- K. H.- także pralkę. Byli małżonkowie zgodzili się spłacać raty K. H., lecz A. B. (1)wkrótce od tego porozumienia odstąpiła, w związku z czym, Z. B. (1)sam spłacił swojej szwagierce wartość pralki.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 19, 66, 147, zeznania świadka K. H. – k. 162).

Pierwsza awantura pomiędzy byłymi małżonkami miała miejsce w sierpniu 2012r. Z. B. (1) wówczas uderzył A. B. (1). Podczas następných kłótni Z. B. (1) szarpał byłą żonę, uderzał ją oraz groził pobiciem, pozbawieniem życia lub uszkodzeniem ciała. Kobieta, której były małżonek jest człowiekiem postawnym, obawiała się spełnienia tych gróźb. Podczas awantur Z. B. (1) krzyczał pod adresem A. B. (1), że jest „kurwą”, „szmatą”.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 19, 66, zeznania świadka A. B. – k.

4 - 5, 67 – 68, zeznania świadka B. K. – k. 13, 148, zeznania świadka B. K. – k. 145, zeznania świadka K. C. – k. 16,

144 - 145).

Awantury spowodowane były przez A. B. (1), która bez zgody byłego męża używała zakupionych przez niego sprzętów czy węgla. Z. B. awanturował się także z uwagi na to, że jego była żona nie dokonuje opłat czynszowych na nią przypadających.

(Dowód: zeznania świadka A. B. – k. 4, 67 – 68, zeznania świadka B.

K. – k. 145, zeznania świadka K. H. – k. 162, zeznania świadka

S. B. - k. 156).

A. B. (1) utrzymuje dobre relacje z sąsiadami, którzy służą jej pomocą np. w sprawie przechowywania żywności.

(Dowód: zeznania świadka A. B. – k. 4, 67 – 68, zeznania świadka B.

K. – k. 12, 145 - 146, zeznania świadka B. K. – k. 13,

zeznania świadka K. C. – k. 144, zeznania świadka K. H. – k. 162).

Oskarżony Z. B. (1) to sześćdziesięcioletni rozwiedziony mężczyzna, ojciec dwojga dorosłych dzieci.

Z. B. (1) z zawodu jest kierowcą mechanikiem. Obecnie jest bezrobotny. Ma orzeczonego czasowo umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Oskarżony – zgodnie z własnym oświadczeniem nie był uprzednio leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też karany sądownie.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 18, 56, KRK – k. 21, przeczenie o stopniu

niepełnosprawności – k. 86).

W toku postępowania w sprawie, Z. B. (1) nie przyznał się do popełnienia przestępstwa znęcania, choć w swoich wyjaśnieniach potwierdził, że zwracał się do A. B. (1) słowami wulgarnymi i zakazywał jej korzystania z zakupionych przez siebie sprzętów.

Powyższy stan faktyczny ustalono opierając się częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego (k. 19, 66), który w swoich szczerych, logicznych, konsekwentnych w tym zakresie wyjaśnieniach zaprzeczył, by znęcał się nad swoją byłą żoną. Przyznał jednocześnie, że zwracał się do niej słowami wulgarnymi i zakazywał korzystania z lodówki, pieca, bojlera, które zakupił po rozwodzie za własne pieniądze, a do zakupu których A. B. (1) się nie dołożyła, co potwierdziła K. H.. Zaprzeczal też temu, by wyrzucał byłą żonę z mieszkania.

Sąd nie dał, jednak, wiary oskarżonemu w zakresie, w jakim zaprzeczył, że groził żonie pozbawieniem życia, spowodowaniem obrażeń ciała, na co wskazywała nie tylko pokrzywdzona, ale też B. K. Podobnie odniesiono się do jego twierdzeń o biciu czy szarpaniu A. B. (1), co, z kolei potwierdziła K. H..

Także częściowo, Sąd wykorzystał zeznania pokrzywdzonej A. B. (1). Dał jej bowiem wiarę co do naruszania przez Z. B. (1) jej nietykalności cielesnej polegającej na szarpaniu i uderzaniu, uznając, jednocześnie, za wiarygodne wskazanie, iż pierwsze z tych zachowań miało miejsce w sierpniu 2012r. podczas awantury. Okoliczności te potwierdziła siostra pokrzywdzonej, przyznając, że „szwagier czasami siostrę „potelepie”. Zauważyć w tym miejscu jednak należy, że zdarzenia te, zdaniem Sądu miały przebieg daleko mniej dotkliwy niż wskazywała pokrzywdzona. Zwrócić, bowiem, należy uwagę na to, że mimo – jak zeznawała – dotkliwych obrażeń odnoszonych w wyniku oddziaływania oskarżonego, nigdy nie udała się na obdukcję, ani nawet nie odbywała z tego względu wizyt lekarskich, co w przypadku ciężkich i dotkliwych obrażeń byłoby oczywiste. Nie wzywała też Policji – za wyjątkiem jednego razu.

Nie dano, natomiast wiary A. B. (1) co do przyduszania, którego nie ustalono świadków.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż pokrzywdzona w toku postępowania w sposób znaczny i bardzo dokładny eksponowała wskazywane przez siebie działania oskarżonego – nawet te, które miały mieć miejsce kilka lat temu, co podważa ich wiarygodność, wskazując na ich wcześniejsze przygotowanie. – Dowodem tego być może okazywana Sądowi bluzka, którą oskarżony miał podrzeć na pokrzywdzonej w 2012r., a zatem około trzech lat temu. Podkreślić w tym miejscu też należy istniejący konflikt majątkowy pomiędzy stronami, w szczególności zaś sprawę o podział majątku oraz przeświadczenie pokrzywdzonej o tym, że to ona- nie zaś jej były mąż - jest uprawniona do zamieszkiwania w lokalu przy ul. (...). (...), co sprzeczne jest z umową najmu lokalu.

Zdaniem Sadu te czynniki oddziałują na zeznania A. B. (1), nadając jej wypowiedziom niską wartość dowodową - w zakresie niepotwierdzonym przez naocznych świadków: B. K. i B. K., K. H., bądź też samego oskarżonego.

Sąsiedzi, natomiast – B. K. (3) (k. 12, 145), K. C. (3) (k. 16, 144 – 145) i B. K. (4), sytuację pokrzywdzonej znali w przeważającej mierze z jej relacji oraz z obserwowanych czynników, które mogły potwierdzać jej słowa – np. jej płaczu, pokazywanego przez A. B. porozrywanego ubrania.

Sąd dał, natomiast wiarę zeznaniom B. K. (3) (k. 12, 145 – 146), w zakresie, w jakim wskazała, że wskutek braku możliwości używania przez pokrzywdzoną lodówki, przechowuje ona jej produkty żywnościowe, co potwierdzał sam oskarżony.

Dano też wiarę zeznaniom B. K. (4) (k. 13, 148), który wskazał, że przez okres czterech lat wielokrotnie słyszał, że Z. B. wulgarnie wyzywa żonę i grozi jej pozbawieniem życia i uszkodzeniem ciała. Nadto, jak wskazał, wielokrotnie widział ją z siniakami na rękach, twarzy itp. Jednocześnie wskazał też, że w ramach pomocy pożyczał pokrzywdzonej pieniądze i kupował produkty spożywcze.

Sąd posłużył się, także zeznaniami sąsiadki pokrzywdzonej – K. C. (3) (k. 17, 144- 145), która sytuację pokrzywdzonej знаła z jej relacji, ale też z uwagi na odgłosy awantur i wykrzykiwane w ich czasie wulgaryzmy pod adresem A. B. przez jej byłego męża.

Wszyscy przesłuchiwani sąsiedzi wskazali jednocześnie, że oskarżony nadużywa alkoholu, pod którego wpływem jest agresywny. Pokrzywdzona, natomiast, jak podkreślali jest osobą sympatyczną i cieszącą się ich współczuciem.

Posłużono się, także, szczerymi zeznaniami brata oskarżonego – S. B. (k. 156), który wskazał, że przyczyną „sprzeczek” pomiędzy jego bratem a bratową był fakt niepłacenia czynszu przez A. B. (1), co skutkowało groźbami eksmisji. Nie miał, natomiast, informacji dotyczących jakichkolwiek form znęcania się oskarżonego nad A. B. (1), choć przyznał, że zdarzało się, iż Z. B. (1) przeklinał i nadużywał alkoholu, choć nie był w stanie stwierdzić, czy miało to miejsce w okresie zakreślonym w akcie oskarżenia.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, wykorzystano szczerze zeznania siostry A. B. (1)– K. H.(k. 162), która potwierdziła okoliczność, iż A. B. (1)nie dokładała się do zakupu sprzętów domowych ani węgla. Jak stwierdziła, pokrzywdzona prowadzi ożywione życie towarzyskie i zaciąga pożyczki u sąsiadów. Nie była natomiast, nigdy, zainteresowana spłatą zadłużenia czynszowego, w czym chciała jej pomóc.

Świadek przyznała, natomiast, że oskarżony szarpał jej siostrę. Nie wiedziała, jednak, czy ją dusił i bił, bądź też wyrzucał z domu.

Nie wykorzystano, natomiast, zeznań kolegi oskarżonego – A. K. (2) (k. 157), który nie miał informacji odnośnie bicia, duszenia, przewracania na podłogę ani tez awantur w mieszkaniu Z. i A. B., co z kolei stoi w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami B. K., A. B., jak i samego oskarżonego oraz jego brata.

W toku postępowania w sprawie, Sąd posłużył się sporządzoną przez uprawnione podmioty kartą karną (k. 21), z której wynika jego uprzednia niekaralność, jak też wywiad em kuratora (k. 37), potwierdzającym sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego.

Wykorzystano również orzeczenie o stopniu niepełnosprawności oskarżonego (k. 86), obrazujące stan jego zdrowia tak w toku postępowania, jak i w chwili czynu.

Posłużono się również dowodami wpłat czynszu przedstawianymi przez oskarżonego (k. 112 – 125) oraz umową najmu lokalu mieszkalnego przy Pl. (...) (k. 126 – 128)

Nie wykorzystano, natomiast, pozostałej dokumentacji medycznej składanej przez oskarżonego, które były podstawą oceny jego stanu zdrowia przez Wojewódzki Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności, a nie miały znaczenia dla okoliczności stawianych oskarżonemu zarzutów.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał Z. B. (1) za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2012 roku do 28 stycznia 2014 roku we W. w mieszkaniu przy pl. (...) podczas awantur domowych groził byłej żonie A. B. (1) spowodowaniem obrażeń ciała, pozbawieniem życia, a także naruszał jej nietykalność cielesną poprzez szarpanie i uderzanie, jak również znieważał wyzywając obelżywymi słowami.

Pokrzywdzona, bowiem, jako datę początkową awantur domowych z udziałem oskarżonego wskazała sierpień 2012r. Jako ostatnią datę okresu działania oskarżonego, natomiast, przyjęto datę złożenia przez pokrzywdzoną zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez jej byłego męża. Na wstępie zauważyć należy, iż byli małżonkowie są silnie skonfliktowani, czego przyczyną jest wspólne zamieszkiwanie w niespełna trzydziestometrowym mieszkaniu, oraz pozostałe kwestie związane ze wspólnym majątkiem. – Z tych też przyczyn w okresie objętym aktem oskarżenia, dochodziło pomiędzy Z. B. (1) i A. B. (1) do konfliktów i awantur.

Jak wynika z uznanych przez Sąd za wiarygodne relacji K. C. (3) oraz B. K. (4), jak też zeznań pokrzywdzonej, a co przyznawał też sam oskarżony, Z. B. w okresie wskazanym w zarzucie, podczas awantur domowych wyzywał A. B. (1) słowami: "kurwa", „szmata", którymi ją poniżał, a które wykrzykiwane były przez niego w obecności pokrzywdzonej.

B. K. (4) osobiście słyszał, natomiast również, że oskarżony krzychał do A. B. słowa: „zaraz cię zajebię, zapierdołę" oraz „nocy nie doczekasz", co jednoznacznie odczytywać należy odczytywać, jako groźby pozbawienia życia. Co więcej, jak relacjonowała pokrzywdzona i B. K. – obawiała się spełnienia tych groźb.

Z zeznań pokrzywdzonej, potwierdzonych relacjami K. H. wynika, natomiast, że oskarżony podczas awantur szarpał ją i uderzał, naruszając w ten sposób nietykalność cielesną.

Jednocześnie zauważyć należy, iż świadkowie przesłuchiwani w sprawie nie potwierdzili żadnych innych wskazywanych w akcie oskarżenia zarzutów przeciwko Z. B. (1). Przypisane, zaś jemu, zachowanie, zdaniem Sadu nie może być traktowane jako znęcanie. Zwrócić, bowiem, należy uwagę na okoliczność, że oskarżony - jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, nie działał z zamiarem bezpośrednim, a zatem, że podejmowane przez niego czynności nie były podejmowane w wykonaniu zamiaru znęcania się, który wyraża się w dążeniu do wyrządzenia dolegliwości fizycznych i psychicznych pokrzywdzonemu, nad którym ma przewagę (tak też wyrok SN z 13 czerwca 2012 r., II KK 3/12, niepubl.), a jedynie stanowiły reakcję na istniejący między byłymi małżonkami konflikt na tle majątkowym, oraz zachowanie i oczekiwania pokrzywdzonej, która – nie przyczyniając się do zakupu węgla czy sprzętów domowych, za oczywiste uważała prawo do korzystania z nich. Co więcej, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, o uznaniu za znęcanie się zachowania sprawiającego ból fizyczny lub dotkliwie cierpienia moralne pokrzywdzonego, powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonej. Za znęcanie, bowiem, nie można uznać zachowania, które nie powoduje u ofiary „poważnego bólu fizycznego lub cierpienia moralnego" (tak też wyr. SN z dnia 6 sierpnia 1996 r., WR 102/96, LexisNexis nr 353347, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 2, poz. 8; wyr. SN z 26 października 2011 r., IV KK 311/2011, LexisNexis nr 4134741). – Z takim, zaś w niniejszym przypadku nie mamy do czynienia, skoro – mimo długiego, bo blisko dwuletniego okresu działania oskarżonego, pokrzywdzona tylko jeden raz wzywała Policję, nie była też u lekarza ani nie przeprowadzała obdukcji odniesionych obrażeń.

Mając powyższe na względzie, Z. B. (1) uznano za winnego czynów z art. 190 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W związku z powyższym, za przypisane oskarżonemu przestępstwo, biorąc za podstawę zagrożenie wskazane w przepisie przewidującym najsurowszą karę (art. 11 par. 3 k.k.), wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Uznano, tym samym, że będzie ona współmierna do winy oskarżonego i społecznej szkodliwości opisywanego zachowania. Ta ostatnia, bowiem kształtowana jest przez rodzaj i charakter naruszonego dobra, jak również sposób i okoliczności popełnionego czynu, oraz motywację sprawcy.

W niniejszym zaś przypadku Sąd rozważył, że oskarżony dokonując powyżej opisywanego przestępstwa, wykroczył przeciwko wolności od spowodowanego działaniami innych ludzi uczucia strachu lub zagrożenia powodującego dyskomfort psychiczny i obniżającego standard życia psychicznego, ale też godności i nietykalności cielesnej człowieka. Jako okoliczności, natomiast, przedmiotowego zachowania, Sąd wziął pod uwagę konflikt istniejący pomiędzy byłymi małżonkami i niewielką powierzchnią, na której oboje – mimo rozwodu - pozostają.

Sąd wziął też pod uwagę indywidualnoprorewencyjne cele kary, wyrażające się w tym, by sankcja wymierzona oskarżonemu podziałała „odstrasząco”, a w związku z tym, by nie powrócił już on do przestępstwa. Rozważył też cele ogólnoprorewencyjne wymierzonej sankcji, wyrażające się w uświadomieniu osobom ze środowiska Z. B. (1) braku społecznego przyzwolenia na godzenie w godność, nietykalność cielesną oraz wolność od strachu - nawet pod wpływem konfliktów.

Wobec uprzedniej niekaralności, jednak, Sąd zauważył, iż wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, w związku z czym, uwzględniając charakter przypisanego oskarżonemu czynu i okoliczności jego popełnienia, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary na okres 3 lat próby, oddając jednocześnie Z. B. pod dozór kuratora.

Mając, natomiast, na uwadze, że oskarżony, który wykazał swoją trudną sytuację majątkową ubiegając się o przyznanie obrońcy z urzędu, nie byłby w stanie pokryć kosztów postępowania bez uszczerbku dla swojego utrzymania, postanowiono o zwolnieniu go od kosztów postępowania, w tym, od opłaty.

Z uwagi, zaś, na okoliczność, że w toku postępowania w sprawie oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, który złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu. W związku z tym, Sąd – na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. 2002 Nr 123, poz. 1058) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, Nr 163, poz. 1348), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. kwotę 959,40 zł tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.